

Prædiken til Kristi himmelfarts dag

Mark. 16, 14-20

I dag fejrer vi Kristi himmelfart. Vi hører, at Jesus efter sin opstandelse vandrede på jorden en kort tid, hvorefter han for til himmels. Og der sidder han nu ved sin faders højre hånd, indtil han ved tidernes ende skal komme igen for at dømme levende og døde.

Men inden Jesus for til himmels, lærte han sine disciple, hvad de skulle stille op, når han var væk. Vi har i dag hørt to beretninger om Jesu himmelfart, og hvad han i den forbindelse lærte disciplene. Den første er begyndelsen af *Apostlenes Gerninger*, og den anden er slutningen på *Markusevangeliet*.

I *Apostlenes Gerninger*, som er fortsættelsen af *Lukasevangeliet*, siger Jesus til disciplene, at det ikke er deres sag at kende timer eller tider, som Faderen har fastsat af egen magt. Det er altså ikke de kristnes opgave at gennemskue hele verdensforløbet frem til de sidste tider. Nej, de kristne bliver sat til to ting: For det første til at vidne om Jesus som Guds søn og verdens frelser. For det andet til at døbe. Og så får de at vide, at Helligånden vil komme over dem. Det vil sige, at Gud vil være med dem og virke i blandt dem, f.eks. når han ved dåben tager de små til sig.

Kristendom er altså der, hvor historien om

Jesus som Guds søn og verdens frelser fortælles, og hvor mennesker døbes som tegn på, at de er en del af denne historie. På den måde deler vi i dag kår med de første kristne, idet også vi kan høre historien og ved dåben blive en del af den.

Og så er der måske alligevel noget, der adskiller os fra de første kristne. Sådan forekommer det i hvert fald, når man læser dagens tekst fra *Markusevangeliet*. Her står der, at disciplene i Jesu navn kan uddrive dæmoner, tale med nye tunger, tage på slanger og drikke deres gift og lægge hænderne på syge, så de bliver raske. Den slags håndfaste mirakler er ikke ligefrem noget, vi forbinder med en almindelig gudstjeneste i den danske folkekirke.

Almindeligvis i Det Nye Testamente er det da også Jesus, der har sådanne evner. Det har han, fordi han er Guds søn og handler i Guds navn. Og det samme, siger teksten i dag, kan de kristne også gøre, hvis de handler i Jesu navn. Men er det nu også rigtigt? Billedsproget og tonefaldet i denne tekst er langt fra vores verden – og også fra store dele af Det Nye Testaments verden.

Selvom dagens tekst har stået, hvor den gør, i mange år, så er det faktisk en senere tilfø-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 523. 120. årgang
Maj 2019
ISSN 0901-2214

jelse til *Markusevangeliet*. Det kan vi se af nogle af de gamle håndskrifter, som er fundet i nyere tid. I dem slutter *Markusevangeliet* ved den tomme grav påskemorgen, hvor englen siger, at Jesus ikke er der, men er gået i forvejen for disciplene til Galilæa. Dermed peger forfatteren tilbage på den historie, evangeliet har fortalt, og tvinger læseren til at begynde forfra og spejle sit liv i fortællingen om Jesus, og hvad han gjorde og sagde.

Men denne slutning har altså ikke tilfredsstillet alle, og derfor har en ukendt forfatter føjet den slutning, som vi har hørt i dag, til evangeliet. Og det kan man sådan set godt forstå. For historien kan dårligt slutte med en tom grav. Vi har jo hørt – og kan læse andre steder – at Jesus efter sin opstandelse vandrede rundt på jorden, viste sig for disciplene og lærte de første kristne, hvordan de skulle forsamles om dåben og nadveren.

Så man kan mene om denne senere slutning, hvad man vil, og man kan også med en vis ret klandre den for at forkludre det smukke *Markusevangelium* med en urimelig og overtroisk slutning. Men man kommer ikke uden om at forholde sig til, at den for os ukendte forfatter af denne slutning har forsøgt at føre historien om Jesus videre.

Hvad er det så for en historie? Ifølge en gammel tradition, som bl.a. kommer til udtryk i det gamle engelske digt fra omkring år 800, som er forlæggert til den Grundtvig-salme, vi sang før prædikenen, kan historien om Jesus sammenfattes i seks spring, som hans liv består i: Det første spring, da han undfanges i Jomfru Marias skød; det andet spring, da han fødes i stalden i Betlehem

julenat; det tredje spring, da han langfredag bliver korsfæstet på Golgatha; det fjerde, da han bliver lagt i graven; det femte, da han påskenat farer ned til dødsriget og besejrer mørkets magter; det sjette, da han efter sin opstandelse farer til himmels. Hertil kommer så forestillingen om det syvende spring, når Jesus på den yderste dag kommer igen for at dømme levende og døde og åbne porten til Himmerige.

Fra begyndelsen blev Jesu liv og troen på ham fortolket i lyset af sådanne forestillinger, som også findes i de gammeltestamentlige salmer, hvoraf vi tidligere hørte en læst op. I denne salme hører vi om Herren, der skal sidde ved Guds højre hånd og herske på jorden og overvinde de onde fjender. Og der står om ham, at han skal være præst for evigt på Melkisedeks vis, det vil sige en, der uddeler brød og vin og giver Guds velsignelse.

I lyset af, at sådanne forestillinger fra begyndelsen har knyttet sig til historien om Jesus, er det ikke så mærkeligt, at nogen har villet føje en ny slutning til *Markusevangeliet*, der ellers ville slutte med ordene om kvinderne ved graven, der ikke sagde et ord, fordi de var bange. Det, forfatteren vil sige med den nye slutning, er – alle mærkværdigheder til trods – faktisk ikke så væsensforskelligt fra det, vi ellers kan læse i Det Nye Testamente eller høre her i kirken:

Historien om Jesus, Guds søn, er ikke kun en historie om et vældigt menneske, der levede for 2000 år siden, udførte mirakler og derefter for op til himlen. Det er også historien om, hvordan han efterlod tegn til os, og at han ved Helligånden er med os i disse

tegn: Et ord, der forkynder det glade budskab om verdens frelse; en dåb, hvori vi bliver rensset og får barnekår hos Gud Fader i himlen; og et nadverbord, hvor vi får mad og drikke til det evige liv.

Et sådant tegn er også salmesangen. Flere af de salmer, vi synger i dag, tematiserer sangen som en tonestige, der forbinder os her på jorden med Gud i himlen. Vores sang om alt det gode, Gud vil med os, blander sig i salmernes univers med englekoret i himlen. I sangen kan vi stige op til Gud. Det er noget, som det er godt at minde os selv om her på Kristi himmelfarts dag.

I det oldengelske digt, som jeg nævnte før, bliver himmelfarten beskrevet med disse ord: ”I den salige stund, da Vor Herre med sejr steg op til det høje til sit hjem fra før, blev engleskaren henrykt af glæde og jubelde af fryd over Herligheds Herre, Kongernes Konge, der nu vendte hjem til sin strålende hal. Og himmelborgerne, alle de fromme, fik evig glæde af Kongens sejr”.

Når vi ved barnedåben bliver mindet om vores egen dåb, når vi ved nadveren bliver mindet om, at Jesus døde og opstod for os, og når vi hører fortællingerne i Biblen som et ord til os, så kan vi regne os selv blandt de himmelborgere, digtet taler om. Vi skal blot åbne vores ører og vores munde og synge med på lovsangen, så blander vores stemmer sig i koret med englener; så væves vi ind i historien om det glædelige budskab, at Gud Fader, Søn og Helligånd ikke kun tronner højt over os i himlen, men kommer os i møde og er med os og med hele skabningen, alle dage, indtil verdens ende.

Kristoffer Garne

Kjellerup valgmenighed

Salmer:

15, 251, 250, 257, 251

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk